

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Kvinder

Citation: Larsen, Karl: "Kvinder", i Larsen, Karl: *Kvinder*, Gyldendalske Boghandels Forlag, 1889, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_02-shoot-idm139822171008432/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Kvinder

tog ikke nogen af dem, hun valgte mig, fordi netop ogsaa det betog hende, som var en ung Kvinde endnu, at jeg slet ikke tænkte, men bare lod mig rive med af hende.

Husk paa, at indtil da havde alting været Plan i mit Liv, i min Opdragelse og fra Skolen og Lieutenantstiden, alt, lige ned til det, som havde sendt mig til Berlin. Og jeg havde sat hele en Mands Kraft ind paa alt det Arbejde. Nu gav jeg den løse Tøjler overfor en Kvinde. Og alt det, jeg før havde villet og tænkt for mig selv og for Jer, det blev slugt op af denne Stolt-hed, naar hun sagde mig, at hun var min.

FRUEN.

Hun maa være kommen til at elske Dig højt. —

WILLIBALD.

Og jeg kunde glemme alting i den Kvindes Skød. —

OBERSTEN.

Jeg mente, det kom for en Mand her i Livet netop an paa at huske, til ethvert givet Øjeblik at huske helt.

WILLIBALD.

Men det var netop det at glemme, jeg fik lært hos Fru von Aksajeff, og det lærte jeg til

Gavns. Da jeg kom tilbage fra Berlin, maatte jeg ønske det af mangfoldige Grunde. Naar jeg styrtede mig ind i Arbejde, var det bare for at glemme; men Arbejdet alene formaede det i Længden ikke. Jeg kunde ikke finde den gamle Hvile i det og alle de Forhaabninger, som fyldte saa helt ud for. Saa traf jeg Augusta Schulze. Hun var en Fryd for mine Øjne, som var blevne vænnede til Kvinder, og hun vakte efterhaanden denne altid pirrende Lyst til at blive raadig over hende, Herre over hende, og til atter engang at føle hele det Trylleri, som en Kvinde, der elsker, kan øse ned over en. Og jeg glemte alt igen —

FRIEN

(meget alvorlig).

Men det maa være forbi, alt dette, nu, Willibald.

WILLIBALD.

Moder! Jeg er bange for, det vilde flytte med for Fremtiden. —

OBERSTEN

(som rejser sig — meget alvorlig).

Der dønte Du Dig selv, Willibald.

WILLIBALD.

Ju, Fader. Det har jeg gjort.